

HERKULES TILINTETGØR DEN LERNÆRISKE HYDRA

Det store overhoved, klædt i strålende ro, sagde blot et enkelt ord. Læreren hørte den gyldne kommando og kaldte på Herkules, søn af gud og menneske.

- Lyset skinner på den ottende port, sagde læreren.
- I gamle Argos var der engang tørke. Amymone tryglede Neptun om hjælp. Han bad hende slå på en klippe, og da hun gjorde det, vældede tre krystalklare strømme ud af klippen. Kort tid efter flyttede en hydra ind på stedet.
- Ved siden af floden Amymone ligger den rådne og stinkende sump, Lerna. Der bor hydraen, og den er en plage for hele området. Den har ni hoveder, og et af dem er udødeligt. Forbered dig på at kæmpe med dette ækle bæst. Tro ikke at

du kan bruge almindelige midler...hvis du tilintetgør et hoved, vokser to nye ud.

Herkules lyttede forventningsfuldt.

- Jeg vil blot give dig ét råd, sagde læreren. Vi avancerer ved at knæle; vi besejrer ved at overgive os; vi vinder ved at give os hen i det vi gør. Gå du søn af gud og menneske. Gå og sejr! Og Herkules gik gennem den ottende port.

Den stillestående sump var en skamlet, der forfærdede alle der kom i nærheden af den. Stanken forurenede atmosfæren mange kilometer væk. Da Herkules nærmede sig, måtte han stoppe op, for lugten alene overvældede ham. Det våde kviksand var farligt, og mere end en gang måtte Herkules hurtigt trække foden til sig for ikke at blive trukket ned i det eftergivende sand.

Omsider fandt han hulen, hvor det skrækkelige udyr boede. I denne hule med evig nat lå hydraen godt skjult. Dag og nat ventede Herkules i den stinkende lumske mose på det lige netop det tidspunkt, udyret ville storme frem. Han ventede forgæves. Uhyret blev i sin stinkende hule.

Herkules besluttede sig for at bruge krigslist og dyppede sine pile i brændende harpiks og sendte dem direkte ind gennem åbningen i hulen, hvor det træske bæst boede. Der blev lidt bevægelse og uro.

Hydraen kom til syne med sine ni vrede hoveder, der alle udspyede flammer. Dens skællede hale piskede vand og mudder op, som oversprøjtede Herkules. Monsteret stod der, tre favne høj, så ækel og grim, at det så ud som det var skabt af alle de allergrimmeste tanker, de var tænkt siden tidernes begyndelse.

Hydraen sprang på Herkules og forsøgte at vikle sig om hans fod. Han trådte til side og tildelte den et så voldsomt slag, at et af dens hoveder i ét hug blev skåret af. Ikke så snart var det forfærdelige hoved faldet ned i mosen, før to nye voksede ud i dets sted. Igen og igen angreb Herkules det rasende monster, men det blev stærkere og ikke svagere for hvert angreb.

Så huskede Herkules, at hans lærer havde sagt, at vi avancerer ved at knæle. Han kastede sin kølle væk og knælede. Han greb hydraen med sine hænder og løftede den højt op. Da den hang der midt

mellem himmel og jord, forsvandt dens kræfter lidt efter lidt. Liggende på sine knæ holdt Herkules hydraen højt løftet over sit hoved, og den rensende luft, og det rensende lys virkede. Monsteret, som var stærkt i mørke og mudder, mistede hurtigt sine kræfter, da solens stråler og vinden ramte det.

Det kæmpede krampagtigt. En skælven gik gennem dets ækle krop. Dets kamp blev stadigt svagere indtil sejren var vundet. De ni hoveder med de gispende munde og stirrende øjne faldt slapt forover. Først da de lå livløse, fik Herkules øje på det mystiske udødelige hoved. Han skar dette ene udødelige hoved af og begravede det under en klippe, mens det hvislede i raseri. Herkules vendte tilbage til sin lærer.

- Sejren er vundet, sagde læreren. Det lys, der skinner ved den ottende port, er nu blandet med sit eget.

